

ter udvalgets opfattelse være naturligt, at straffelovrådets forslag til straffelovens § 264 b ændres, således at også efterfølgende udnyttelse af oplysninger opnået ved brud på tavshedspligten ifølge forslaget til § 264 d kriminaliseres.

Udvalget har endvidere overvejet, om den foreslåede bestemmelse burde omfatte det forhold, at den ansatte udnytter oplysninger, han er blevet bekendt med under sit arbejde, men uden at der sker videregivelse af oplysninger og dermed brud på tavshedspligten. De gældende regler om tavshedspligten indeholder ikke nogen almindelig regel herom. Dog findes i straffelovens § 152, stk. 1, 2. pkt., der i øvrigt er en bestemmelse om udvidet strafferamme, hvor brud på tavshedspligten sker for vindings skyld, hjemmel til at straffe personer i offentlig tjeneste og hverv også for egen benyttelse af oplysninger, der efter 1. pkt. må betegnes som hemmeligheder, hvis benyttelsen sker for at skaffe sig eller andre „uberettiget vinding“. Efter lovens motiver tilsigter bestemmelsen bl. a. at ramme den tjenestemand, der benytter sig af sin viden om en truffet afgørelse, der vil få indflydelse på værdipapirers kurs, til derved at skaffe sig en ulovlig spekulationsfordel, f. eks. ved at den pågældende sælger papirer, han ligger inde med, for at kursen skal gå ned, når det erfare, at han har solgt, og for at han derefter kan få lejlighed til opkøb af papirerne til en billigere kurs. Derimod vil det blotte opkøb efter motiverne ikke kunne rammes af bestemmelsen. Motiverne bygger denne fortolkning på, at der i sådanne tilfælde ikke foreligger *uberettiget* vinding, uanset om handlingen er moralsk forkastelig. Se nærmere Krabbes straffelovskommentar, 4. udgave særlig del, s. 404, med henvisninger, og Hurwitz: Speciel del, side 67 f., der sætter et spørgsmålstegn ved denne forståelse.

Bestemmelsens anvendelsesområde er heretter så specielt og usikkert, at udvalget ikke har ment at burde optage en tilsvarende bestemmelse i forslaget til § 152, stk. 4.

Der kunne snarere være grund til at supplere den af udvalget som § 152, stk. 4, foreslåede bestemmelse om brud på tavshedspligt med en klarere afgrænset bestemmelse, der generelt — det vil sige, uden at der stilles krav om forsæt til „uberettiget

vinding“ — kriminaliserer den ansattes uberettigede benyttelse af oplysninger uden videregivelse, jfr. at straffelovrådets forslag til § 264 b ikke er begrænset til tilfælde af udnyttelse for vindings skyld.

En sådan udvidelse af forslaget til § 152, stk. 4, kunne f.eks. ske ved, at ordet „videregiver“ erstattes med ordene „videregiver eller uberettiget udnytter“. Med ordet „uberettiget“ er det meningen at pege på, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor udnyttelsen er af så lidet graverende karakter, at den ikke bør have strafferetlige konsekvenser.

Når udvalget ikke har medtaget en sådan bestemmelse i forslaget til § 152, stk. 4, skyldes det, at reglen ville være strengere end den for offentligt ansatte gældende bestemmelse i § 152, stk. 1. Efter udvalgets opfattelse bør spørgsmålet om straf for udnyttelse af oplysninger uden videregivelse i givet fald løses generelt for alle personer, der er underkastet regler om tavshedspligt. En bestemmelse, der generelt kriminaliserer ansattes udnyttelse af viden uden brud på tavshedspligten, vil endvidere ramme forhold af meget forskellig art og strafværdighed, hvorfor spørgsmålet efter udvalgets opfattelse kræver en nøjere undersøgelse og vurdering ud fra almindelige strafferetlige synspunkter.

Udvalget skal imidlertid henstille, at spørgsmålet om generelle og ensartede regler om straf ved den ansattes uberettigede udnyttelse af oplysninger uden videregivelse tages op til overvejelse i forbindelse med spørgsmålet om straf for efterfølgende udnyttelse af oplysninger, der er fremkommet ved brud på en tavshedspligt („hæleri“).

De to spørgsmål må efter udvalgets opfattelse ses i nøje sammenhæng, idet der formentlig ikke bør gennemføres regler, der i videre omfang straffer udnyttelse i det efterfølgende led end den ansattes egen udnyttelse uden videregivelse. Det ville efter omstændighederne kunne virke stødende, såfremt udnyttelse straffes i det efterfølgende led („hæleri“), medens den samme udnyttelse foretaget af den ansatte selv ikke er omfattet af en tilsvarende straffebestemmelse. Man kan eksempelvis tænke sig, at en offentligt ansat i strid med sin tavshedspligt over for en bekendt røver, at der planlægges en væsentlig forhøjelse af afgifter af